

A varrón?

2018 december 30. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Igazából soha nem volt egyedül. Mindig mások vették körül.

Igazából soha nem volt egyedül. Mindig mások vették körül. És annyira, de annyira körülvették, hogy egy id? után elveszett a nagy együttlétben.

Fiatal lányként arról álmodott, amir?l mindenki más: szép, nagy családról, boldog házaséletr?l, szeret? férjr?l, virgonc gyerekekr?l. Legalább háromról, persze. Kislányként nagyon szeretett varrni, a legszívesebben egész álló nap a hímzés fölé hajolt volna, de az anyukája odafigyelt rá, észhez térítette, ha szükségesnek látszott: kislányom, nem csak az a varrás van a világon…

Otthon azt hallotta, hogy tanuljon, mert a tanulás megtérül mindenféle értelemben, és ? komolyan is vette a szül?i intést. Szorgalmasan, kitartóan tanult, középiskolásként jól helytállt a lányok örökös tanulmányi versenyében. Ha a várt ötös helyett csak négyest kapott, könnyes szemmel arra gondolt, hogy kudarcot vallott, legy?zték. Márpedig ? nem szerette a vereséget. Inkább összeszorított foggal addig tanult, amíg bele nem verte a fejébe a tananyagot. Legközelebb persze, már ötöst szerzett, ilyenkor elégedetten állapította meg, hogy tud ?, ha akar.

Érettségi után továbbtanult, kommunikáció-kulturális antropológia szakra jelentkezett. Ez utóbbiról ugyan nem tudta, mi fán terem, de felvették, és végül is a diploma a lényeg. Éveken át élte az egyetemisták gondtalan életét, bejárt az el?adásokra, szemináriumokra, figyelt, jegyzetelt. A bulikon észrevette, hogy delejes hatással van fiú társaira: mindenki vele akart beszélni, táncolni, tapadtak rá, mint légy a légypapírra. Mindezt elégedetten nyugtázta, néhány futó kapcsolata is volt, de semmi komoly, csak ami jólesik ilyen korban. Aztán eljött a diplomaosztás, élete legszebb napja. El?szobája falán ma is fotó ?rzi a dönt? pillanatot, amikor a rektor kezéb?l átveszi azt a bekeretezett kis micsodát, amiért oly sokat küzdött hosszú éveken át. Aztán körülnézett munkaügyben, de nem tetszett neki, amit tapasztalt. Bár sok helyre felvették volna kezd? munkatársként, az általa megszabott legalább 400 ezer forintos bérr?l hallani sem akartak. Végül egy régi rajongója segítségével bekerült az ország legmen?bb reklámügynökségéhez, ott kis átmenet után megkapta a kívánt összeget. Fotózásokon, társasági összejöveteleken kellett segédkeznie, nagyon szerették, mondták, hogy lesz több pénz is, csak maradjon, szükség lesz rá.

? pedig élvezte az új helyzetet. Végre celebek, modellek, sztárfodrászok között forgolódhatott, imádta ?ket. Ha megkérdezték, letagadta vidéki származását, azt mondta inkább, hogy pesti, gondosan vigyázott arra, nehogy egy szófordulata, tájszava leleplezze. Ugyanígy kerülte a szülei említését, bár anyukájával tartotta a kapcsolatot, igazából elhidegült a szüleit?l. Néha felidézte magában a hokedlin töltött boldog órákat, amikor kislányként virágokat hímzett, de ennyi id? után, ilyen társadalmi pozícióból nevetségesnek látta egykori önmagát.

Nagy tervei voltak. Hogy pontosan milyenek, azt nem tudta megfogalmazni, de egyet biztosan tudott: különlegesnek kell lennie, különben lemarad a versenyben. Hát tett is róla, hogy különleges legyen. Állandóan mosolygott, mindenkihez nagyon kedvesen szólt, csak a sok buta embernek, akiknek még egy diplomára és men? munkahelyre sem futotta, a jegyszed?nek, a hentesnek, a pincérnek nem tudott mit mondani. Nem nézte le ?ket, hiszen kiszolgálták, kilyukasztották a jegyét, húst adtak és százszázalékos gyümölcslevet hoztak neki, de végs? soron örült, hogy nem tartozik közéjük.

Aztán váratlanul férjhez ment.

Olivérrel az autók imádata volt a közös terep. És persze sok minden más, koncertek, partizás, társasági lét. Addigra megcsináltatta a melleit, vagány, csipkel?d? stílusban kóstolgatta a férfiakat, akik pontosan ezt is érdemelték, hadd lássák, hogy ? nagyvad, f?nyeremény. Olivér, akinek saját vállalkozásai voltak, azonnal elnyerte a tetszését. Izmos volt, búgó hangú, romantikus pillanataiban is józan, gondoskodó, er?s. Nászútra a karibi térségbe mentek, Olivér többször járt már ott, hajókáztak, vacsoráztak a naplementében, és sokat, nagyon sokat szerelmeskedtek. Ilyenkor nagyon vigyázott, nehogy valami baj történjen, nem akart még gyereket, majd pár év múlva, olyan jó élni egy kicsit. Olivér is pontosan így gondolta.

Aztán azzal a váratlan gyorsasággal, ahogyan férjhez ment, el is vált Olivért?l. Elolvasott ugyanis egy smt-t, amikor a férje egyszer otthon felejtette a mobilját. Abban az sms-ben egy másik n? túlságosan kedveseket írogatott Olivérnek. Azonnal összepakolt, elköltözött a legjobb barátn?jéhez, és másnap felhívta Olivért, ki tudja, akkor is éppen hol járt. Közölte, hogy elválik t?le. De ha már elválik, visz néhány dolgot, mert az jogilag jár neki, férje ugyanis az adóhatóságtól való félelmében ráíratott kocsit, ingatlant. Olivér találkozót kért, meg akarta magyarázni a megmagyarázhatatlant, de ? hajlíthatatlanul ragaszkodott a váláshoz. Magában persze tudta, hogy nemcsak a megszerzett javak, de az önbecsülése is f?ti, hajtja: vele ezt nem lehet megcsinálni, ? ennél többet ér.

Barátn?ivel átbeszélt éjszakák után úgy döntött, új életet kezd. Sz?ke és rövid hajú lett, új ruhákat vásárolt, új kocsija lett, beköltözött az új lakásba. Ahogyan mondani szokás, a munkájába temetkezett. Továbbra is pesztrálta a sztárokat, szervezte a fotózásokat, nyájas hangon hívogatta az újságírókat, a politikusfeleségeket. Büszkén hirdette magáról, hogy önálló n?, nem szorul mások segítségére, megáll a lábán. Néha azért gondjai akadtak a saját lábon állással, hiszen társasági alkalmakkor mindig egy pohárral többet ivott, mint amennyit kellett volna. Emiatt aztán ?szinteségi rohamokat kapott, amiért sokan utálták, de nyíltan megmondta, hogy egyáltalán nem kötelez? ?t szeretni. Ilyen vagyok, ami a szívemen, az a számon, ha kellek így, oké, ha nem, leszarom – kocogtatta meg hosszú körmeivel a poharát. Egyre csúnyábban beszélt, és egyre gyakrabban kapta magát azon, hogy a szokásos heti bevásárláskor eggyel több palack rozét csúsztat a bevásárlókocsiba. Este, amikor hazaért, megnézte a Szex és New Yorkot, közben pedig töltött magának. Otthon is mindig egy pohárral többet ivott, mint kellett volna.

Csütörtökön este hétkor mindig csajos napot tartott. Kedvenc cukrászdájában találkozott a barátn?ivel, és hosszasan beszélgettek a férfiak bunkóságáról. Egyszer?en nem fért a fejükbe, hogy Magyarországon miért van ennyi béna pasi, miért ilyen igénytelen, lúzer és nevetséges az összes. Linda barátn?je felvetette, hogy külföldiben kéne gondolkodni, de ? csak legyintett: Olivér óta megfordult az ágyában francia, olasz, még jamaikai is, hát azok sem jobbak, legfeljebb kulturáltabban adják el? a dolgot. Azért szerette ezeket a csütörtök estéket. Ilyenkor úgy érezte, nincs egyedül, számíthat a barátn?ire. De aztán ez a kapcsolatrendszer is lazult, majd fel is bomlott. Linda tényleg férjhez ment külföldre, a másik szektás lett, azzal beszélni többé nem lehetett, a harmadik pedig állandóan ellenkezett vele, hiába mondta, hogy hallgass rám, csináld ezt, csináld azt, csak ment a maga feje után. Hát, akkor menjen, engedjük el ?t is.

Egy szép nap valaki megajándékozta egy kiskutyával. Olyan aranyos kis masztiffal. Vele töltötte minden idejét, eljárogatott a kutyás programokra, új barátn?ket szerzett. Mivel egyre több pénzt keresett, emelkedett a ranglétrán, mindenhova elmehetett, még külföldre is. Petíciókat írt alá az állatkínzás ellen, arra a pártra szavazott, amelyik a legtöbbet beszélt a magányos kutyusok védelmér?l, gyámolításáról. Masztiffját esténként hosszan figyelgette, ha nagyobbat mordult álmában, neki azonnal kinyíltak a szemei, mintha addig nem is aludt volna. Ilyenkor odalépett az alvó állathoz, hallgatta a lélegzését, és csak nehezen nyomta el újra az álom. Furcsa érzés volt, de elégedetten nyugtázta, hogy benne is van felel?sségérzet, mint a többi emberben.

Aztán egy napon elment a varrón?jéhez, mert valamit meg akart beszélni vele. Kicsit várnia kellett az el?térben, leült, belelapozott az asztalon fekv? magazinba. Váratlanul két gyerek lépett be, csókolommal köszöntek. Egy fiú és egy kislány. És amikor arra a kislányra nézett, valósággal sóbálvánnyá merevedett. Mert magát látta, szakasztott önmagát tizenkét éves korából. Igen, semmi kétség: ugyanaz a tekintet, kék szem, copf, járás, minden egyezik. Ekkor kilépett szobájából a varrón?, elnézést kért, kiküldte a gyerekeket. El?tte azért két nagy puszit nyomott az arcukra. ? pedig csak nézte, nézte a jelenetet, és valamiért nagyon rosszul érezte magát.

Odafordult a varrón?höz, szabadkozni kezdett. Furcsa kérés jutott eszébe, restelli is, ha nem lehetséges, csak mondja meg bátran, nincs harag. Arra gondolt, hogy miután ? most ráér, semmi dolga, szeretné nézni egy kicsit munka közben. Csak leülne a sarokba, kíváncsi, hogyan varr, hogyan dolgozik.

A varrón? furcsállta a kérést, de régi kuncsaftról lévén szó, azonnal beleegyezett. Leült, és ahogyan máskor is, komótosan varrogatni kezdett. Egy perc múlva kíváncsian felsandított azért. És azt látta, hogy a sarokban ott ül egy karikás szem?,ráncosodó n?, és némán folynak a könnyei.

Szentesi Zöldi László - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu



Ajánló